

Arrest

nr. 160 839 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 oktober 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 september 2014 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 30 maart 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in 1.1.

vernoemde beslissing onontvankelijk. Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.09.2014 werd ingediend door :

(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan gehuwd te zijn met een Belgische onderdane en een F-kaart te hebben verkregen. Verder blijkt dat zijn verblijf op 07.01.2014 werd ingetrokken met een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij toont echter niet aan waarom dit hem tijdelijk zou verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen. Betrokkene woont immers niet meer samen met zijn echtgenote.

Wat de elementen van integratie betreft (het voorleggen van verscheidene getuigenverklaringen, een attest van maatschappelijke oriëntatie en inburgering, het volgen van Nederlandse lessen en een opleiding bij de VDAB, een aansluiting bij de Christelijke Mutualiteit), deze behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verder stelt verzoeker geen bindingen meer te hebben met zijn land van oorsprong. Hij laat echter na deze bewering te staven. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Betrokkene haalt aan te werken in België en niet af te hangen van het OCMW. Dit is lovenswaardig doch betrokkene is heden niet meer gemachtigd om in België betaalde arbeid te verrichten.

Verder verwijst betrokkene naar een beschikking van de Raadkamer van Charleroi doch betrokkene toont niet aan dat deze beschikking op hem van toepassing is. Verzoeker is immers niet van zijn vrijheid beroofd.

De aanvraag kan gebeuren in het land van herkomst.”

1.3. Op 30 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer :

(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geen geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker een schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Verzoeker diende een regularisatieaanvraag op 22/09/2014 bij de Heer Burgemeester van MECHELEN in conform het artikel 9 Bis van de wet van 15/12/1980;

Op 13/11/2014 kreeg hij een ontvangstbewijs van de gemeente MECHELEN;

Zijn ononderbroken verblijf wordt door tegenpartij niet betwist

Zijn stavingstukken worden door tegenpartij van de kaart geveegd zonder dat deze grondig onderzocht zijn geweest;

Hij is volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving;

Hij heeft op afdoende wijze zijn economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk bewezen en de mate waarin hij geen bindingen met zijn land van herkomst heeft;

Verzoeker werkt sinds jaren bij dezelfde werkgever AIB als interim sinds 06/08/2012;

Hij is aangesloten bij de CM;

Verzoeker heeft een opleiding bij de VDAB gevold op 22/02/2013;

Van 01/12/2012 tot 08/03/2012 volgde hij een cursus van maatschappelijke oriëntatie en op 05/02/2013 kreeg hij zijn attest van inburgering;

Idem voor zijn attest van 18/12/2013 van het Jeugdcentrum van MECHELEN;

Idem attest van de Werkgroep Integratie Vluchtelingen van 18/02/2013;

Verzoeker volgde Nederlandse lessen van 28/01/2013 tot 12/06/2013;

Alle deze elementen bewijzen op een objectieve wijze zijn integratie in de Belgische samenleving;

Tegenpartij somt ze op maar analyseert ze niet;

Er is een duidelijk gebrek aan motivatie;

De Raadkamer van CHARLEROI besliste op datum van 12/03/2009:

« Qu'en application des articles 3 et 8 de la Convention Européenne des droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales, il appartient à la Chambre du Conseil de rechercher si le maintien en détention du requérant n'apparaît pas manifestement disproportionné avec l'objectif poursuivi, à savoir la mise à exécution de la mesure d'éloignement ;

Attendu que le requérant est sur notre territoire depuis 2002 ;

Qu'il vit en ménage et ne se fait pas remarquer par les autorités ;

Que dès lors sa détention ne se justifie pas »

Met andere woorden betekent dit dat verzoeker kan geregulariseerd worden op basis van de artikelen 3 en 8 van het EVRM;"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat beide bestreden beslissingen hieraan duidelijk voldoen. Verder blijkt dat verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.4. De eerste bestreden beslissing stelt als antwoord op de verschillende elementen en stavingstukken die verzoekers integratie moeten bewijzen, die hij heeft aangehaald in zijn aanvraag van 23 september 2015 en die hij in zijn verzoekschrift nog eens herhaalt, *“Wat de elementen van integratie betreft (het voorleggen van verscheidene getuigenverklaringen, een attest van maatschappelijke oriëntatie en inburgering, het volgen van Nederlandse lessen en een opleiding bij de VDAB, een aansluiting bij de Christelijke Mutualiteit), deze behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Verzoeker kan gelet op het voormelde bezwaarlijk voorhouden dat de verwerende partij de elementen die zijn zaak kenmerken opsomt doch niet analyseert. De door de verwerende partij gedane overweging is deugdelijk en pertinent en vindt steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege oordeelde immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.5. Verzoeker citeert verder in zijn verzoekschrift wat de raadkamer van Charleroi op 12 maart 2009 besliste en concludeert hieruit dat *“dit [betekent] dat verzoeker geregulariseerd [kan] worden op basis van de artikelen 3 en 8 van het EVRM”*. Verzoeker kan niet dienstig uit overwegingen van de betrokken raadkamer die de vrijheidsberoving betreffen, conclusies gaan trekken voor wat betreft zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Ten overvloede, verzoeker toont niet aan hier een gezinsleven te leiden dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM, te meer gelet op het vonnis van 16 januari 2014 van de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen waarbij de echtscheiding werd uitgesproken, waarvan hij zelf gewag maakt in het verzoekschrift. De Raad ziet ten overvloede ook niet in op welke wijze er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM, nu verzoeker geen enkele vrees uit of bewijs aanvoert om aan te tonen dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA